

Městský soud v Praze

Hybernská 1006/18
111 21 Praha 1

Sp. zn.: **10 Ca 247/2007**

Žalobce: **Tomáš Pecina**
Slezská 56
120 00 Praha 2

Zastoupen: Mgr. Petrem Kočím, advokátem
Na Štáhlavce 1105/16
160 00 Praha 6

Žalovaný: **Ministerstvo spravedlnosti ČR**
Vyšehradská 424/16
128 10 Praha 2

Kasační stížnost

**žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne
27. 11. 2008, č. j. 10 Ca 247/2007-49,**
podaná podle ustanovení § 102 *et seq.* soudního řádu správního
(dále jen „**SŘS**“)

Dvojmo
Plná moc
Soudní poplatek: 3 000 Kč; v kolcích
Přílohy: podle seznamu; dle textu

I.

1. Žalobce obdržel rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 27. 11. 2008, č. j. 10 Ca 247/2007-49 (dále jen „**napadený rozsudek**“), jímž byla zamítnuta jeho správní žaloba směřující proti rozhodnutí ministra spravedlnosti ze dne 14. 6. 2007, č. j. 1/07-Rk.

2. Neboť napadený rozsudek spočívá na vadném právním posouzení věci, některé jeho skutkové závěry nemají oporu ve spisu a senát, který o žalobě rozhodoval, byl nesprávně obsazen, žalobci nezbývá než podat proti němu

kasační stížnost

ve smyslu ustanovení § 102 *et seq.* SŘS z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a c) SŘS a navrhnout, aby kasační soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a vrátil věc soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

II.

3. Svou žádostí ze dne 14. 2. 2007 žalobce požádal žalovaného na základě zákona č. 106/1999 Sb. o svobodném přístupu k informacím (dále jen „**InfZ**“) o zaslání seznamu všech soudců působících u obecných soudů České republiky, kteří byli v minulosti členy Komunistické strany Československa (dále jen „**KSČ**“). Správní orgány obou stupňů tuto žádost odmítly a jejich posouzení věci potvrdil jako správné v napadeném rozsudku i soud I. stupně.

4. Argumentace obsažená v napadeném rozsudku vůbec nepostihuje materiální jádro předmětné správní žaloby a nemůže uspět ani v rovině jednoduchého práva, ani ve světle úvah ústavněprávních, které žalobce v řízení bez úspěchu uplatnil.

III.

5. Soud I. stupně především dovodil, že požadované informace se nevztahují k působnosti žalovaného, který proto není povinen takové informace „*vyhledávat ani sdělovat*“. Tento závěr opřel soud I. stupně o rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 7. 2003, č. j. 5 A 135/2001-39¹.

6. K tomu žalobce uvádí, že citovaný rozsudek Nejvyššího správního soudu, jenž je částečně relevantní, byť v něm nejde o minulost soudců, nýbrž vedoucích představitelů ministerstva spravedlnosti, nemůže obstát ve světle novější judikatury Ústavního soudu, zejména nálezu ze dne 17. 7. 2007, sp. zn. IV. ÚS 23/05², ve kterém se tento soud otázkou publicity údajů o působení soudců v době totality zevrubně zabýval a dospěl k závěru, že je dán veřejný zájem na tom, aby tyto informace byly veřejnosti dostupné.

7. V uvedeném nálezu (jehož se žalobce nemohl dovolat přímo v textu své žaloby, neboť v té době ještě nebyl vydán) se Ústavní soud jednoznačně postavil na stranu publicity infor-

1 na <http://www.nssoud.cz/main.aspx?cls=anonymZneni&id=110>

2 na <http://www.judikatura.cz> nebo <http://nalus.usoud.cz>

mací o minulosti soudců a judikoval, že „soudce je osobou působící ve veřejném životě a požadavek na uveřejnění jeho co možná nejúplnějšího profesního životopisu nemůže být oslyšen poukazem na ohrožení soudcovské nezávislosti“ a že „informační autonomie soudce v otázkách týkajících se jeho profesní minulosti neexistuje“.

8. Za velmi důležitou a k rozhodované věci relevantní konstataci žalobce považuje tento závěr Ústavního soudu: „Pokud by soudy mocensky vnucovaly veřejnosti své vlastní hodnocení minulosti, zvláště když významná část veřejnosti s tímto hodnocením zásadně nesouhlasí, oslabovaly by svou legitimitu, neboť nelze přehlížet, že rozhodují ve vlastní věci (porušení esenciálního principu *nemo iudex in causa sua*), a proto by měly postupovat velmi obezřetně ve smyslu zvýšené senzitivity k dodržování ústavních hodnot a principů obsažených v českém ústavním pořádku. V opačném případě by výsledkem bylo oslabování důvěry v právo a podrytí základů právního státu (čl. 1 odst. 1 Ústavy ČR).“

9. Z uvedených důvodů pokládá žalobce závěry rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 5 A 135/2001, minimálně ve vztahu k informacím o minulosti soudců, za obsoletní a nepoužitelné.

10. I s přihlédnutím k žalobcem v jeho žalobě ilustrované skutečnosti, že žalovaný údaje o komunistické minulosti soudců nejen eviduje, ale přímo je statisticky zpracovává, nelze než závěr soudu I. stupně odmítnout: jak vyplývá z ustanovení § 118 odst. 1 a § 123 odst. 1 písm. b) zákona č. 6/2002 Sb. o soudech a soudcích, personální agenda je integrální součástí působnosti žalovaného a informace o minulosti soudců se k působnosti žalovaného vztahují.

11. Tím je založena vada právního posouzení napadeného rozsudku ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) SŘS.

IV.

12. Dalším tvrzením žalovaného, jemuž soud I. stupně přisvědčil, je, že žalovaný nemá požadované informace k dispozici.

13. Byl-li předmětem žádosti o informace seznam soudců obecných soudů vyhovujících určité podmínce, lze logicky dovodit, že jde o informaci ekvivalentní dotazu, zda této podmínce vyhovuje určitý konkrétní soudce, opakovanému pro všechny soudce obecných soudů (jejich seznam je veřejný a je v aktuální verzi dostupný na internetových stránkách žalovaného³).

14. Tvrzení, že žalovaný požadovanými informacemi nedisponuje, lze tedy převést na tvrzení, že žalovaný není schopen zjistit, zda byl členem KSČ daný konkrétní soudce, a to je závěr, který je v rozporu jak se skutečností, že žalovaný tuto informaci zpracovává statisticky, tak se žalovaným připuštěným faktem, že personální spisy soudců jsou mu dostupné prostřednictvím státní správy soudů.

15. Závěr napadeného rozsudku v tomto směru postrádá oporu ve spisu, což zakládá dovolací důvod ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. b) SŘS.

---

3 na <http://www.justice.cz/cgi-bin/sqw1250.cgi/zresortu/soudci.html>

V.

16. Soud I. stupně se rovněž zabýval otázkou, zda požadované informace jsou citlivými osobními údaji ve smyslu ustanovení § 4 písm. b) zákona č. 101/2000 Sb. o ochraně osobních údajů (dále jen „ZOOÚ“), neboť takové údaje podléhají přísnějšímu režimu zpracování a zásadně nesmějí být zpracovávány jinak než se souhlasem subjektu údajů.

17. Podle ustanovení § 4 písm. b) ZOOÚ je citlivým údajem osobní údaj vypovídající o národnostním, rasovém nebo ethnickém původu, politických postojích, členství v odborových organizacích, náboženství a filosofickém přesvědčení, odsouzení za trestný čin, zdravotním stavu a sexuálním životě subjektu údajů a jakýkoliv biometrický nebo genetický údaj subjektu údajů.

18. Soud I. stupně v napadeném rozsudku dovodil, že „členství v jakékoli straně je údajem vypovídajícím o politických postojích subjektu údajů“. Takový závěr je však nesprávný, resp. platný pouze v podmínkách politické plurality, kdy existuje silná korelace mezi politickými postoji fyzické osoby a členstvím této osoby v politické straně. Vzhledem k tomu, že v období, které přichází v úvahu (když předúnoroví členové KSČ v současné době již soudci být nemohou z důvodu vysokého věku), KSČ byla politickou stranou zcela specifického druhu a členství v ní představovalo výraz politického přesvědčení a souhlasu s programem strany jen zřídka, taková korelace neexistuje; informace o tom, zda určitý soudce byl členem KSČ, poskytuje údaj o jeho občanských postojích, o konformitě k totalitnímu režimu a ochotě tento režim aktivně podporovat, nikoli však nutně o jeho politickém přesvědčení.

19. Pokud by žalovaný chtěl odlišit jednotlivé členy KSČ z hlediska doby jejich členství a zdůraznit např. menší závažnost členství v letech 1968–69, nic mu nebránilo, aby do požadovaného seznamu doplnil časové období, kdy daná osoba byla členem strany.

20. Závěr, že požadované údaje jsou citlivými údaji ve smyslu ustanovení § 4 písm. b) ZOOÚ, je však nesprávný a zakládá vadu chybného právního posouzení ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) SŘS.

21. Jde naopak o prostý osobní údaj ve smyslu ustanovení § 4 písm. a) ZOOÚ a jako takový může být sdělen žadateli o informace v souladu s ustanovením § 8a InfZ ve spojení s ustanovením § 5 odst. 2 písm. f) ZOOÚ.

VI.

22. Zvláštní zmínku zasluhuje rovněž ta pasáž napadeného rozsudku, v níž se soud I. stupně dovolává čl. 1 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“) a tvrzené rovnosti soudců s jinými osobami z hlediska ochrany jejich osobnostních práv.

23. Takový argument je však naprosto nepřiléhavý. Základní právo na ochranu osobních údajů není absolutní, ale koexistuje spolu s celou řadou jiných konkurujících práv, konkrétně i s právem na informace o činnosti státních orgánů ve smyslu ustanovení čl. 17 odst. 5 Listiny. Působení tohoto práva, jež je právu na ochranu osobních údajů v řadě případů protichůdné, ve svém důsledku způsobuje, že osobnostní práva osob zastávajících veřejné úřady jsou fakticky

slabší než obdobná práva ostatních občanů. Tento závěr akcentoval v řadě svých rozhodnutí i Ústavní soud (např. nález ze dne 11. 11. 2005, sp. zn. I. ÚS 453/03⁴). Pokud by kterýkoli soudce chtěl dosáhnout toho, aby údaje o jeho komunistické minulosti zůstaly skryty, mohl toho docílit tím, že by se o soudcovskou funkci neucházel: že se stal soudcem, bylo jen jeho vlastním rozhodnutím, a toto rozhodnutí, *inter alia*, sebou přináší jako důsledek, že se minulost této osoby stává předmětem legitimního zájmu veřejnosti.

VII.

24. V neposlední řadě je třeba upozornit i na zmatečnou vadu spočívající v tom, že senát rozhodující o žalobě byl nesprávně obsazen, čímž došlo k zásahu do žalobcova práva na zákonného soudce ve smyslu ustanovení čl. 38 odst. 1 Listiny.

25. Žalobcova věc byla přidělena senátu Městského soudu v Praze 10 Ca, jehož složení podle rozvrhu práce pro r. 2007⁵ bylo: Mgr. Jana Brothánková, JUDr. Jan Ryba, CSc., JUDr. Ludmila Sandnerová, Mgr. Jakub Camrda. Tomuto senátu podle rozvrhu práce příslušely dva zástupčí senáty, a to 9 Ca (JUDr. Naděžda Řeháková, JUDr. Ivanka Havlíková, Mgr. Martin Kříž) a 12 Ca (JUDr. Miroslava Hrehorová, Mgr. Jiří Tichý, JUDr. Jitřenka Kopecká, Mgr. Dana Černovská).

26. Jak vyplývá z přípisu ze dne 19. 9. 2007, č. j. 10 Ca 247/2007-31, členy senátu byli poté, co žalobce ve svém podání ze dne 23. 8. 2007 namítl, že by se měli z projednávání věci vyloučit ti soudci, kteří sami byli členy KSČ, ustanoveni JUDr. Ladislav Hejtmánek jako předseda senátu a soudci JUDr. Ludmila Sandnerová a Mgr. Martin Kříž; JUDr. Ladislav Hejtmánek přitom působí pouze v senátu 7 Ca.

27. Z uvedeného je zřejmé, že nebylo respektováno právo žalobce na zákonného soudce a postup při obsazení senátu rozhodujícího o žalobě postrádal podklad v platném rozvrhu práce, když o žalobě nakonec rozhodl jeden soudce ze senátu designovaného, jeden soudce ze senátu zástupčího a jeden soudce ze senátu, který nebyl ani senátem zástupčím. Takové obsazení senátu nese znaky nahodilosti nebo dokonce účelovosti.

28. Výtky Městskému soudu v Praze stran nahodilého obsazování senátů byly předmětem již několika nálezů Ústavního soudu (např. nález ze dne 27. 5. 2004, sp. zn. IV. ÚS 307/03⁶). Ani v rozhodované věci nelze z rozvrhu práce nahlédnout, proč o žalobě rozhodl senát v daném složení, což zakládá zmatečnou vadu ve smyslu ustanovení § 103 odst. 1 písm. c) SŘS.

VIII.

29. Závěrem své kasační stížnosti pokládá žalobce za potřebné znovu zdůraznit, že požadavek transparentnosti justice i z hlediska totalitního působení soudců je zcela legitimní a je přirozeným vyjádřením zájmu veřejnosti o osobní kvality těch, jimž stát svěřil rozhodování o právech a povinnostech druhých.

4 na <http://www.judikatura.cz> nebo <http://nalus.usoud.cz>

5 na <http://portal.justice.cz/soud/soubor.aspx?id=41059>

6 na <http://www.judikatura.cz> nebo <http://nalus.usoud.cz>

30. Stát, v němž působí jako soudci osoby, jejichž oportunistický občanský postoj v době totality nejenže není překážkou výkonu soudcovské funkce, ale je - ať už s odvoláním na jakýkoli skutečný nebo fiktivní důvod - dokonce předmětem utajení, vyvolává dojem, že jeho soudní systém je pouhou imitací toho, čím by být měl a za co se vydává.

31. Je proto dán nikoli nepodstatný ethický rozměr celé věci: každý má právo vědět, jak se zachovali v době nesvobody ti, kteří chtějí být vnímáni jako součást společenské elity; jejich pretence do práv druhých jsou takového druhu, že nelze připustit, aby v těchto pozicích mohly působit osoby, o jejichž minulosti nejsou k dispozici relevantní údaje.

IX.

32. Napadený rozsudek byl žalobci doručen dne 10. 12. 2008, tato kasační stížnost je proto podávána ve lhůtě dvou týdnů ve smyslu ustanovení § 106 odst. 2 SŘS.

X.

33. Z výše uvedených důvodů žalobce navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek v celém rozsahu zrušil a vrátil věc soudu I. stupně k novému projednání a rozhodnutí.

V Praze dne 15. prosince 2008

Tomáš Pecina

Seznam příloh:

1. plná moc